

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 363/08-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mesta V. a Mestského zastupiteľstva mesta V., zastúpených advokátom JUDr. A. B., B., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Správy katastra Poprad sp. zn. H - 3/97 z 11. marca 2004, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 Sp 25/2005 z 29. novembra 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SžoKS 21/2006 z 3. mája 2007, za účasti vedľajšieho účastníka Obce Š., a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Mesta V. podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v časti, v ktorej namieta porušenie čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SžoKS 21/2006 z 3. mája 2007, **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Vo zvyšnej časti sťažnosť Mesta V. podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky **o d m i e t a .**

3. Sťažnosť Mestského zastupiteľstva mesta V. podľa čl. 127a Ústavy Slovenskej republiky **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2007 doručená sťažnosť Mesta V. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a Mestského zastupiteľstva mesta V. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. A. B., B., ktorou namietali porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Správy katastra Poprad (ďalej len „katastrálny úrad“) sp. zn. H - 3/97 z 11. marca 2004, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Sp 25/2005 z 29. novembra 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SžoKS 21/2006 z 3. mája 2007.

Sťažovatelia svoju sťažnosť na základe výzvy ústavného súdu doplnili podaním, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 25. februára 2008.

Zo sťažnosti, jej príloh a doplnenia a z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ v 1. rade sa podľa § 52 ods. 1 v spojení s § 79c zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam vo v tom čase platnom znení (ďalej len „katastrálny zákon“) návrhom z 20. decembra 1997 domáhal na katastrálnom úrade prinávratenia územia T. Š.

z katastrálneho územia obce Š. z dôvodov, že uvedené územie bolo sťažovateľovi v 1. rade odňaté v roku 1976 (uznesením pléna Okresného národného výboru Poprad č. 90 z 23. marca 1976), teda v rozhodnom období rokov 1948 až 1989 a bez súhlasu obyvateľov obce (bez súhlasu Mesta S. S. teraz V.).

Katastrálny úrad svojím rozhodnutím sp. zn. H - 3/97 z 11. marca 2004 (ďalej len „rozhodnutie katastrálneho úradu“) návrh sťažovateľa v 1. rade zamietol. Vo svojom rozhodnutí konštatoval vo vzťahu k vyčleňovaniu sporného územia T. Š. z katastrálneho územia obce Š. existenciu „*Nariadenia SNR č. 52/1947 Sb. n. SNR zo dňa 15. marca 1947 o utvorení obce V.*“ (ďalej len „nariadenie z roku 1947“) a „*zákona č. 3/1954 Sb. n. SNR zo dňa 25. marca 1954 o pôsobnosti, organizácii a o územnom obvode Mestského národného výboru vo V., a jeho vykonávacím predpisom – Nariadením Sboru povereníkov č. 6/1954 Sb. n. SNR zo dňa 11. mája 1954*“ (ďalej len „nariadenie z roku 1954“), ktorým bolo zrušené nariadenie z roku 1947 a sporné územie bolo odňaté obci Š. v prospech sťažovateľa v 1. rade. Na základe uvedeného svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že sťažovateľovi v 1. rade bolo síce sporné územie v rozhodnom období (v roku 1976) odňaté bez súhlasu jeho obyvateľov, avšak ako v poradí druhému subjektu. Prvýkrát bolo v rozhodnom období rokov 1948 až 1989 toto územie odňaté obci Š., a to taktiež bez súhlasu jej obyvateľov. Týmto došlo podľa katastrálneho úradu k vzniku súbehu nárokov dvoch oprávnených osôb, a preto za analogického použitia § 12 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov a vo v tom čase platnom znení § 7 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov o súbehu nárokov oprávnených osôb v reštitúciách nárok sťažovateľa v 1. rade ako v poradí druhej oprávnenej osoby posúdil ako nedôvodný.

Sťažovateľ v 1. rade podal proti rozhodnutiu katastrálneho úradu odvolanie podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), v ktorom navrhol rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd svojím rozsudkom č. k. 23 Sp 25/2005-82 z 29. novembra 2005 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozhodnutie katastrálneho úradu potvrdil. V odôvodnení svojho rozsudku krajský súd nevyhoviel odvolacím dôvodom sťažovateľa v 1. rade, pričom ustálil, že sťažovateľ v 1. rade nenamietal vo svojich odvolacích dôvodoch právne závery uvedené v rozhodnutí katastrálneho úradu (závery o súbehu reštitučných nárokov dvoch obcí ako oprávnených osôb, a tým závery o ustálení času, kedy došlo k odňatiu územia T. Š. z katastrálneho územia obce Š.), napriek tomu sa však krajský súd s týmito právnymi závermi stotožnil.

Sťažovateľ v 1. rade podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom uviedol, že podľa jeho názoru *„Rozhodujúcou okolnosťou, na základe ktorej Krajský súd v Banskej Bystrici vydal svoje rozhodnutie, bolo, že súd sa stotožnil s odôvodnením katastrálneho úradu ohľadom súbehu reštitučných nárokov dvoch obcí...“* a jeho odvolacie dôvody spočívali v argumentácii, prečo k takémuto súbehu nárokov nedošlo. V tejto argumentácii sťažovateľ v 1. rade poukazuje na to, že podľa jeho názoru k odňatiu sporného územia obci Š. došlo v roku 1947 na základe nariadenia č. 52/1947 Zb. (teda nie v rozhodnom období rokov 1948-1989), a preto Obec Š. nemohla byť oprávnenou osobou na navrátenie tohto územia, a tým nemohlo dôjsť ani k vzniku súbehu nárokov oprávnených osôb na prinavrátenie sporného územia. Sťažovateľ v 1. rade v ďalších dôvodoch svojho odvolania poukazuje na skutočnosti podporujúce záver o neexistencii súhlasu obyvateľov obce so zmenou hranice sporných katastrálnych území v roku 1976 v prospech obce Š. Otázku neexistencie takéhoto súhlasu sťažovateľ v 1. rade podrobne rozoberá aj v doplnení dôvodov svojho odvolania.

Najvyšší súd na základe sťažovateľom v 1. rade podaného odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu a svojím rozsudkom sp. zn. 3 SžoKS 21/2006 z 3. mája 2007 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) ho potvrdil. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval správnosť záveru krajského súdu, že sťažovateľ v 1. rade nenamietal vo svojich odvolacích dôvodoch proti rozhodnutiu katastrálneho úradu jeho právne závery (o súbehu reštitučných nárokov dvoch obcí ako oprávnených osôb, a tým závery o ustálení času, kedy došlo k odňatiu územia T. Š. z katastrálneho územia obce Š.), a v súvislosti s tým uviedol:

„Odvolací súd uvádza, že odvolanie podané podľa § 56 katastrálneho zákona a § 250I OSP neobsahovalo dôvod nezákonnosti takto uvedeného právneho posúdenia veci. Nemohol by preto krajský súd ani v prípade zistenia nezákonnosti takto uvedeného právneho posúdenia veci odvolaniu (návrhu) vyhovieť...“ Napriek tomu sa však najvyšší súd s týmito právnymi závermi katastrálneho úradu odobrenými aj v rozsudku krajského súdu stotožnil.

Sťažovatelia v sťažnosti a jej doplnení namietajú nesprávnosť nimi označených rozhodnutí katastrálneho úradu, krajského súdu a najvyššieho súdu z týchto dôvodov:

„... V konaní o našom návrhu zo dňa 20. 12. 1997, podanom dňa 22. 12. 1997 sme na Správe katastra, na krajskom súde a aj na najvyššom súde namietali, že na konanie o určení priebehu hranice medzi obcou Š. a mestom V. podľa citovaných ustanovení sú splnené podmienky, pretože k zmene priebehu hranice mesta V... v prospech obce Š. došlo v rozhodnom období v roku 1976 na základe uznesenia pléna Okresného národného výboru Poprad zo dňa 23. 03. 1976 a toto bolo prijaté bez súhlasu obyvateľov celej obce a obce samej, ktorú vtedy reprezentoval Miestny národný výbor Starý Smokovec...

Správa katastra, krajský súd ako aj najvyšší súd zaujali stanovisko, že v tomto prípade došlo k, v poradí druhému, nezákonnému odňatiu územia, nakoľko podľa nich došlo k 1. odňatiu územia v prospech obce V. v rokoch 1948 až 1960, kedy podľa nich bolo územie odňaté obci Š. v súvislosti so vznikom obce V.

Podľa nás k 1. zmene hraníc obcí, a to v neprospech obce V. a za naplnenia všetkých podmienok, ktoré vyžaduje ust. § 52 katastrálneho zákona na prinavrátenie územia obce, došlo až v roku 1976... Nešlo v poradí o 2. odňatie územia v rozhodnom období, pretože zmenu priebehu hranice obce Š... vykonala Slovenská národná rada v rámci svojej zákonodarnej pôsobnosti pred rozhodným obdobím svojím nariadením č. 52/1947 Zb. n. SNR o utvorení obce V. a o zaistení rozvoja tatranského kraja, ktoré nadobudlo účinnosť 26. 5. 1947.

Je podľa nás zrejmé, že k utvoreniu obce V. v hraniciach určených citovaným nariadením Slovenskej národnej rady došlo dňom, keď toto nariadenie nadobudlo účinnosť a že ďalšie – neskoršie - právne predpisy iba upresňovali postavenie V. ako samostatného územného článku utvoreného v r. 1947...

K vzniku obce V. s vymedzeným územím a teda k zmene vzájomnej hranice medzi účastníkmi došlo ex lege účinnosťou Nariadenia SNR č. 52/1947 Sb. n. SNR zo dňa 15. marca 1947, teda dňa 26. 05. 1947...

Podľa nášho názoru má naše mesto V. nárok na vydanie rozdielu odobratých území od stavu ktorý nastolilo rozhodnutie pléna ONV Poprad zo dňa 23. 03. 1976, nakoľko sa až týmto rozhodnutím v rozhodnom období prvýkrát menil stav hraníc medzi obcami, platný od roku 1947.

Hranice obce V. sa po vzniku obce upravovali viackrát. V roku 1954 Slovenská národná rada prijala zákon č. 3/1954 Sb. n. SNR zo dňa 25. marca 1954 o pôsobnosti, organizácii a o územnom obvode Mestského národného výboru vo V., a jeho vykonávajúci predpis – Nariadenie Sboru poverenikov č. 6/1954 Sb. n. SNR zo dňa 11. mája 1954 o podrobnom vymedzení územia obvodu Mestského národného výboru vo V. a jednotlivých obvodných národných výborov. Tieto predpisy zrušili Nariadenie SNR č. 52/1947 Sb. n. SNR, avšak nemohli zrušiť spätne stav, ktorý účinnosťou nariadenia v roku 1947 vznikol. Zrušením predpisu predsa nedochádza k zrušeniu vzťahov, ktoré do zrušenia predpisu vznikli...

Úprava hraníc obce sa ..nedotýkala samotnej podstaty zriadenia obce s vlastným územím vymedzeným v roku 1947.“

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že účastníkom správneho konania vedeného správnym orgánom a následne súdneho konania vedeného krajským súdom a najvyšším súdom bol sťažovateľ v 1. rade, ktorý podal sťažnosť podľa čl. 127 ústavy.

Sťažovateľ v 2. rade podal sťažnosť podľa čl. 127a ústavy a uviedol: „... hoci sme neboli účastníci v horeuvedenom správnom a súdnom konaní, každé rozhodnutie týkajúce sa Mesta V., a najmä jeho územia sa dotýkajú aj našich práv a povinností pri uskutočňovaní územnej samosprávy na území Mesta V. Tak aj rozhodnutia horeuvedených štátnych orgánov, voči ktorým sťažnosť smeruje, zasiahli do našich práv a obmedzili možnosti výkonu našich samosprávnych funkcií.“

V sťažnosti sa obaja sťažovatelia domáhali, aby ústavný súd rozhodol, že rozhodnutím katastrálneho úradu, rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené nimi označené základné a iné práva, aby zrušil predmetné rozhodnutia, vec vrátil na ďalšie konanie katastrálnemu úradu a priznal im náhradu trov konania.

Ústavnému súdu bolo 2. septembra 2008 doručené podanie Obce Š., v ktorom žiada, aby rozhodol o jej pristúpení do konania ako vedľajšieho účastníka konania na strane najvyššieho súdu. Svoj návrh odôvodnila tým, že majú „na výsledku konania v uvedenej veci právny záujem, lebo bola úspešným účastníkom konania č. k. 3 SžoKS 21/06 na najvyššom súde“.

Vzhľadom na skutočnosť, že Obec Š. má právny záujem na výsledku konania pred ústavným súdom, ústavný súd s ňou ďalej konal ako s vedľajším účastníkom konania.

II.

Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 127 ods. 4 ústavy zodpovednosť toho, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, za škodu alebo inú ujmu nie je rozhodnutím ústavného súdu dotknutá.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či existujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa názoru sťažovateľa v 1. rade došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím katastrálneho úradu, rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu tým, že v správnom a následne v súdnom konaní nebol správne zistený skutkový stav veci a nároky sťažovateľa v 1. rade na „prinavrátenie“

územia „T. Š.“ z katastrálneho územia obce Š. do jeho katastrálneho územia neboli správne právne posúdené.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa v 1. rade rozhodnutím katastrálneho úradu a rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľ v 1. rade namietal porušenie v sťažnosti uvedených práv rozhodnutím katastrálneho úradu, proti ktorému podal opravný prostriedok. Na základe sťažovateľom v 1. rade podaného opravného prostriedku rozhodnutie katastrálneho úradu preskúmal krajský súd a svojím rozsudkom ho v celom rozsahu potvrdil. Sťažovateľ v 1. rade namietal porušenie ním označených práv aj rozsudkom krajského súdu, proti ktorému podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd svojím rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

V súlade s princípom subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Vzhľadom na možnosť preskúmania označeného rozhodnutia katastrálneho úradu a krajského súdu všeobecným súdom vyššieho stupňa v odvolacom konaní je v súlade s princípom subsidiarity vylúčená právomoc ústavného súdu na prerokovanie a rozhodnutie sťažnosti v tejto časti, a preto ju ústavný súd v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa v 1. rade rozsudkom najvyššieho súdu

Podstatou sťažnosti sťažovateľa v 1. rade je poukaz na nesprávne právne závery najvyššieho súdu v jeho rozsudku spočívajúce v tom, že najvyšší súd sa plne stotožnil so závermi katastrálneho úradu aj krajského súdu o vzniku súbehu nárokov dvoch oprávnených osôb Obce Š. a Mesta V. (sťažovateľa v 1. rade), pokiaľ ide o prinavrátenie územia T. Š. z dôvodu, že obom týmto subjektom bolo sporné územie odňaté v rozhodnom období rokov 1948 až 1989 a bez súhlasu obyvateľov obce.

Sťažovateľ v 1. rade vo svojej sťažnosti namietal, že v rozhodnom období rokov 1948 až 1989, konkrétne nariadením z roku 1954, nedošlo k pričleneniu sporného územia z katastrálneho územia obce Š. v prospech katastrálneho územia obce V. Podľa sťažovateľov k takémuto pričleneniu došlo ešte pred rozhodným obdobím, a to v roku 1947 nariadením z roku 1947, pričom podľa nich, aj keď nariadenie z roku 1954 zrušilo nariadenie z roku 1947, nevytvorilo nové hranice dotknutých území až v roku 1954, ale tieto už boli vytvorené v roku 1947 zriadením obce V. (t. j. pred rozhodným obdobím).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť sťažovateľa v 1. rade v časti namietaného porušenia čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu splňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom predpísané v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti, ktoré sú pre konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb ustanovené v § 50 citovaného zákona, a pretože nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde, rozhodol o jej prijatí v tejto časti na ďalšie konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

K sťažovateľom v 1. rade namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd pripomína, že predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je rozhodovanie o porušení základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, a nie aj o porušení tých článkov ústavy a medzinárodných dohovorov, ktoré síce vytvárajú právny základ ochrany základných práv a slobôd upravených v najmä v druhej hlave ústavy, ale o ich porušení je ústavný súd oprávnený rozhodovať v iných druhoch konania (II. ÚS 234/03, II. ÚS 22/07).

Vzhľadom na to, že označený čl. 2 ods. 2 ústavy neupravuje základné práva, ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti podľa čl. 127 ústavy pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), tak ako to je uvedené v bode 2 výrokovej časti tohto rozhodnutia.

III.

Sťažnosť podľa čl. 127a ústavy

Podľa čl. 127a ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy proti neústavnému alebo nezákonnému rozhodnutiu alebo inému neústavnému alebo nezákonnému zásahu do vecí územnej samosprávy, ak o jej ochrane nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127a ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti orgánu územnej samosprávy, vysloví, v čom spočíva neústavné alebo nezákonné rozhodnutie alebo neústavný alebo nezákonný zásah do vecí územnej samosprávy, aký ústavný zákon alebo zákon bol porušený a akým rozhodnutím alebo zásahom toto porušenie nastalo. Ústavný súd napadnuté rozhodnutie zruší, alebo ak porušenie práva spočívalo v inom zásahu, než je rozhodnutie, zakáže pokračovať v porušovaní práva a prikáže, ak je to možné, aby sa obnovil stav pred porušením.

Sťažovateľ v 2. rade podal sťažnosť podľa č. 127a ústavy, ktorou namietal porušenie označených základných a iných práv (čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 20 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozhodnutím katastrálneho úradu, rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu.

Porušenie svojich práv videl sťažovateľ v 2. rade v tom, že sa označené rozhodnutia dotkli jeho práv a povinností pri uskutočňovaní územnej samosprávy na území mesta V. a obmedzili možnosti výkonu jeho samosprávnych funkcií.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v 2. rade - Mestské zastupiteľstvo mesta V., je orgánom obce v súlade so zákonom Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a nie je subjektom práv a povinností, a preto nemá ani spôsobilosť byť účastníkom konania pred všeobecným súdom alebo správnym orgánom.

Sťažovateľ v 2. rade má priamo na základe čl. 127a ústavy zvláštnu aktívnu procesnú legitimáciu výlučne na účely podania tzv. „komunálnej sťažnosti“ ústavnému súdu v mene obce. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v 2. rade v prípade, že bol toho názoru, že boli porušené jeho základné a iné práva rozhodnutím správneho orgánu alebo všeobecného súdu, mohol podať len „komunálnu sťažnosť“ na ústavnom súde a nemohol sa domáhať práv obce pred inými štátnymi orgánmi.

Napriek danosti aktívnej legitimácie sťažovateľa v 2. rade ústavný súd konštatuje, že v danom prípade samotná skutočnosť, že sťažovateľ v 2. rade nebol účastníkom správneho a následne ani súdneho konania, vylučuje možnosť porušenia jeho základného práva procesnoprávneho charakteru podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možnosť porušenia ktorých je prísne spätá s účastníctvom v súdnom a inom konaní.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd pripomína, že predmetom

konania o sťažnosti podľa čl. 127a ods. 1 ústavy je rozhodovanie o neústavnom alebo nezákonnom zásahu do vecí územnej samosprávy, a nie aj o porušení základných práv a slobôd upravených najmä v druhej hlave ústavy a ratifikovaných medzinárodných dohovoroch, o porušení ktorých je ústavný súd oprávnený rozhodovať v iných druhoch konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti podľa čl. 127a ústavy pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) tak, ako to je uvedené v bode 3 výrokovej časti tohto rozhodnutia.

V súvislosti so sťažovateľom v 2. rade namietaným porušením princípu legality (čl. 2 ods. 2 ústavy) ústavný súd poukazuje na to, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ v 2. rade neuviedol žiadne konkrétne dôvody, v ktorých vidí porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, bolo treba jeho sťažnosť podľa čl. 127a ústavy aj v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), tak ako to je uvedené v bode 3 výrokovej časti tohto rozhodnutia.

V závere treba uviesť, že sťažovateľ v 2. rade iné práva súvisiace s výkonom jeho samosprávnych funkcií nenamietal, preto ústavnému súdu, ktorý je viazaný sťažnosťou, neprináležalo zaoberať sa prípadnou možnosťou porušenia iných jeho práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2008